

Sygn. akt **III AUa 2628/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał,

del. SSO Renata Pohl /spr./

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r. w Poznaniu

sprawy **L. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji L. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 września 2015 r. sygn. akt VIII U 762/15

oddala apelację.

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał
----------------------	--------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 lutego 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3-5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252) oraz art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440), odmówił **L. F.** prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ na dzień rozwiązania stosunku pracy, tj. 31 grudnia 2000 r. nie udowodnił 40 - letniego okresu składkowego i nieskładkowego, przy ukończonym wieku (...) lat, a tylko 31 lat, 4 miesiące i 24 dni.

Powyższą decyzję zaskarżył L. F., wnosząc o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odwołujący podniósł, że opiekował się niepełnosprawnymi członkami rodziny – ojcem, matką i bratem od 1993 r., aż do ich śmierci, tj. do 2012 r., a opieka ta była ciężka praca nie przynosząca dochodu.

Wyrokiem z 13 września 2015 r. w sprawie VIII U 762/15 Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie L. F. od zaskarżonej decyzji.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył odwołujący L. F. domagając się jego zmiany i przyznania świadczenia przedemerytalnego, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zarzucił Sądowi I instancji nieuwzględnienie do stażu pracy okresów: od 2 września 2009 r. do 31 października 2011 r. i od 20 grudnia 2009 r. do 17 lipca 2012 r., kiedy to opiekował się członkami najbliższej rodziny i otrzymywał świadczenie pielęgnacyjne. W ocenie odwołującego okres ten powinien być potraktowany jako czas zatrudnienia, a śmierć członka rodziny w roku 2012 powinna być potraktowana jako rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn jego niedotyczących. Powołał się na art. 7 ustawy z 18 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W niniejszej sprawie, zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c., zaszyły przesłanki do sporządzenia uzasadnienia wyroku zawierającego jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd drugiej instancji nie przeprowadził bowiem postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a strona apelująca nie podniosła zarzutów dotyczących tych ustaleń. Z tych względów Sąd odwoławczy, dzieląc bezsporne ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku i przyjmując je również za podstawę swojego rozstrzygnięcia, zaniechał ponownego przytaczania podstawy faktycznej i prawnej wyroku Sądu I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał podstawiał pod normy prawne, które prawidłowo zastosował. Tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne rozważania prawne tego Sądu bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Dla porządku wskazać jednak należy, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2004 r., nr 120, poz. 1252 ze zm.), zwanej dalej ustawą, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo

do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 3 ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna,
- w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych,
- złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6 – miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż odwołujący spełnił warunki określone w art. 2 ust. 3. Sporem objęte było natomiast to, czy spełnia on jeden z warunków określonych w art. 2 ust. 1 ustawy. Sąd I instancji ocenił, że odwołujący mógłby nabyć prawo do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 lub pkt 5 ze względu na sposób rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, jakim była K. S. prowadząca firmę pod nazwą (...). Ocena ta jest słuszna. Na dzień rozwiązania stosunku pracy z tym pracodawcą odwołujący miał ukończone (...)lat oraz posiadał staż pracy w ilości 31 lat, 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 25 dni okresów nieskładkowych, zamiast wymaganych w art. 2 ust. 1 pkt 2 – 60 lat życia i 35 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a także zamiast wymaganych 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych wymaganych w pkt 5 art. 2 ust. 1 ustawy.

Odwołujący domagał się potraktowania jako okres zatrudnienia okresu opieki nad członkami najbliższej rodziny od 2 września 2009 r. do 31 października 2011 r. i od 20 grudnia 2009 r. do 17 lipca 2012 r., kiedy to pobierał świadczenie pielęgnacyjne i po pierwsze, zaliczenie tego okresu do stażu ubezpieczeniowego, po drugie uznania, że zatrudnienie ustało wraz z zakończeniem pobierania świadczenia pielęgnacyjnego i na ten dzień dokonania oceny spełnienia przesłanki ustawowych wieku i stażu pracy.

Odnosząc się do tego żądania należy stwierdzić, że opieka nad członkami rodziny nie jest pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy, co słusznie wskazał Sąd I instancji. Nie jest zatem możliwe potraktowanie jako rozwiązanie stosunku pracy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i pkt 5, zakończenia pobierania zasiłku pielęgnacyjnego. W konsekwencji oceny tego, czy odwołujący spełnił wymogi określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 i pkt 5 ustawy należało dokonać na dzień 31 grudnia 2000 r., tj. dzień rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę K. S. na skutek likwidacji stanowiska pracy. Tym samym bez znaczenia są dalsze okresy składkowe i nieskładkowe przebyte przez odwołującego po tym dniu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy, znajduje oparcie w przepisach obowiązującego prawa. Implikowało to oddalenie apelacji jako niezasadnej, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 385 kpc.

del. SSO Renata Pohl SSA Marta Sawińska SSA Jolanta Cierpień